

מטחנת הקסם

כתב מרק אולסון
צייר מרק קוקרן
על פי אגדה עממית נורבגית

לפני שנים רבות, בחוף של נורבגיה חיו שני אחים. אולף היה עשיר וסוון היה עני. לקראת החורף לסוון לא היה מה לתת לאכול לאשתו ולילדיו. בלית ברירה הוא הלך אל אחיו העשיר וביקש עזרה. "אני נותן לך חתיכת קותל חזיר" אמר אולף כשהוא נותן את הבשר לסוון "אבל זה הכל שתקבל. אל תבקש יותר." "תודה" ענה סוון, אך בסתר חשב "הרי זה יספיק לנו בקושי לארוחה אחת." היה כבר חושך כשסוון הגיע לחורשה, אותה צריך היה לעבור בדרכו הביתה, והוא אבד את השביל. בסף הוא הגיע לקרחת יער קטנה, ובה עמד איש זקן שניסר בולי עץ לאור הפנס.

"אבדתי את דרכי" אמר סוון "ואני ממהר הביתה. למשפחתי אין מה לאכול ואני מביא להם את קוטל החזיר הזה." הזקן הדריך אותו איך למצוא שוב את השביל אבל אמר: "עכשיו כבר הטרולים יצאו לחורשה. הם ירצו את הבשר. אל תיתן להם אותו אבל תציע חליפין. לפני שנים הטרולים לקחו את המטחנה שלי. לא אכפת לי לקבל אותה בחזרה, ותוכל לקחת אותה. כשתיקח, אראה לך איך להשתמש בה. כדאי לך." סוון הופתע מהעצה אבל הודה לאיש והמשיך בדרכו. לא הלך הרבה כששמע קול: "תן לי את הבשר!" סוון נזכר במה שאמר לא הזקן. "אולי נתחלף?" הציע. "עבור מה?" שאל הטרול. "אני זקוק למטחנה. אולי יש לכם אחת?" "כן, אבל מטחנה גדולה תמורת חתיכת

הוא חזר עכשיו עם המטחנה למנסר
העצים הזקן.
"היא קסומה" אמר לו הזקן. "רק תומר
את הלחש הבא:

*'טחני לי קצת אוכל,
'טחני דבר טעים,
'טחני טוב וטחני מהר,
'טחני חלב, לחם ודג מלוח'*

והיא תתחיל להפיק לך אוכל כמה
שתרצה. וכדי לעצור אותה, רק לחץ
פעמיים על הידית."
"ואתה לא רוצה אותה לעצמך?" שאל
סוון.
"אין לי צורך בה. לך לשלום איש צעיר."
סוון הודה לזקן, מיהר הביתה והפעיל את
המטחנה. תוך דקות למשפחתו היה
אוכל בשפע.
את מזלו הגדול החליט סוון לחלוק עם
השכנים והכין מסיבה גדולה עם כבוד
בשפע. גם אחיו אולף בא, אך הוא קינא

קותל חזיר? זה לא שווה לנו הרבה."
"אתם משתמשים במטחנה?" שאל סוון.
"לא, אבל היא שווה יותר מהבשר שלך."

"או המטחנה או לא כלום" אמר סוון.
הוא יכול היה לשמוע לחשושים של
הטרולים. ואז אחד קרא:
"כבר מזמן לא אכלנו קותל חזיר,
נתחלף."
סוון שמח שהמשא ומתן היה קל כל כך.

הוא לקח את המטחנה וכשמיהר הביתה
חשב:

"סוון לעולם לא יראה כל זהב ממני."
למחרת גם אולף הזמין את השכנים
למסיבה. לפני שהאורחים הגיעו הוא
לקח את המטחנה וחזר על הלחש.

המטחנה התחילה לשפוך לחם, חלב
ודגים מלוחים.
"זה לא יעלה לי דבר, אבל אוכל לאכול

בראותו את כל האוכל המוגש.
"רק לפני יומיים אחי סוון בא לבקש ממני
שאריות כדי להאכיל את משפחתו, וקיבל
ממני קותל חזיר יפה. בוודאי מגיע לי
להיות שותף לעושרו הזה."
כשסוון חזר למטבח כדי למלא שוב את
הצלחות הריקות, שמע אולף את הלחש:

'טחני לי קצת אוכל,
'טחני דבר טעים,
'טחני טוב וטחני מהר,
'טחני חלב, ולחם ודג מלוח!'

וראה איך המטחנה שופכת את שפע
המזון.
"אקח אותה" קרא.
סוון עצר את המטחנה בלי שאולף הרגיש
איך הוא עושה זאת, ואמר:
"תוכל לקבל אותה תמורת שקית
מטבעות זהב."
"מסכים" קרא אולף "אביא לך עוד מעט
את הזהב."

כמו מלך" אמר לעצמו אולף בהנאה.
אך המטחנה המשיכה להפיק חלב, לחם
ודגים מלוחים, ואולף לא ידע איך לעצור
אותה. הוא הכניס את הלחם למזווה,
שפך חלב לחבית במרתף, ומילא כיסים
שלו בדגים מלוחים, אך האוכל המשיך
למלא את הבית. בסוף אולף רץ בדרך
עם המטחנה והיא המשיכה להוציא
אחריה נהר של מזון.
אולף הגיע בריצה לביתו של סוון וצעק:
"עזור לי! אני טובע באוכל!"
"הייתי עוזר" ענה סוון "אבל הרי עשינו
עסקה."

"עסקה?" ואז אולף נזכר. הוא הוציא
מהכיס שקית עם זהב ונתן לסוון. וזה
לחץ פעמיים על ידית והמטחנה נעצרה.
אולף חזר הביתה חסר כוח. כל המשק
שלו היה קבור תחת ערמות מזון. לא
הייתה ברירה אלא רק להתחיל לאכול.
ואחרי זמן קצר אולף אבד כל תאבון
לחלב, לחם ודג מלוח.
בזהב שקיבל מאולף רכש אחיו סוון בית
גדול וחווה קטנה. שם תוכלו למצוא אותו
ואת משפחתו, אוכלי לחם עם דג מלוח
ושותים חלב.

